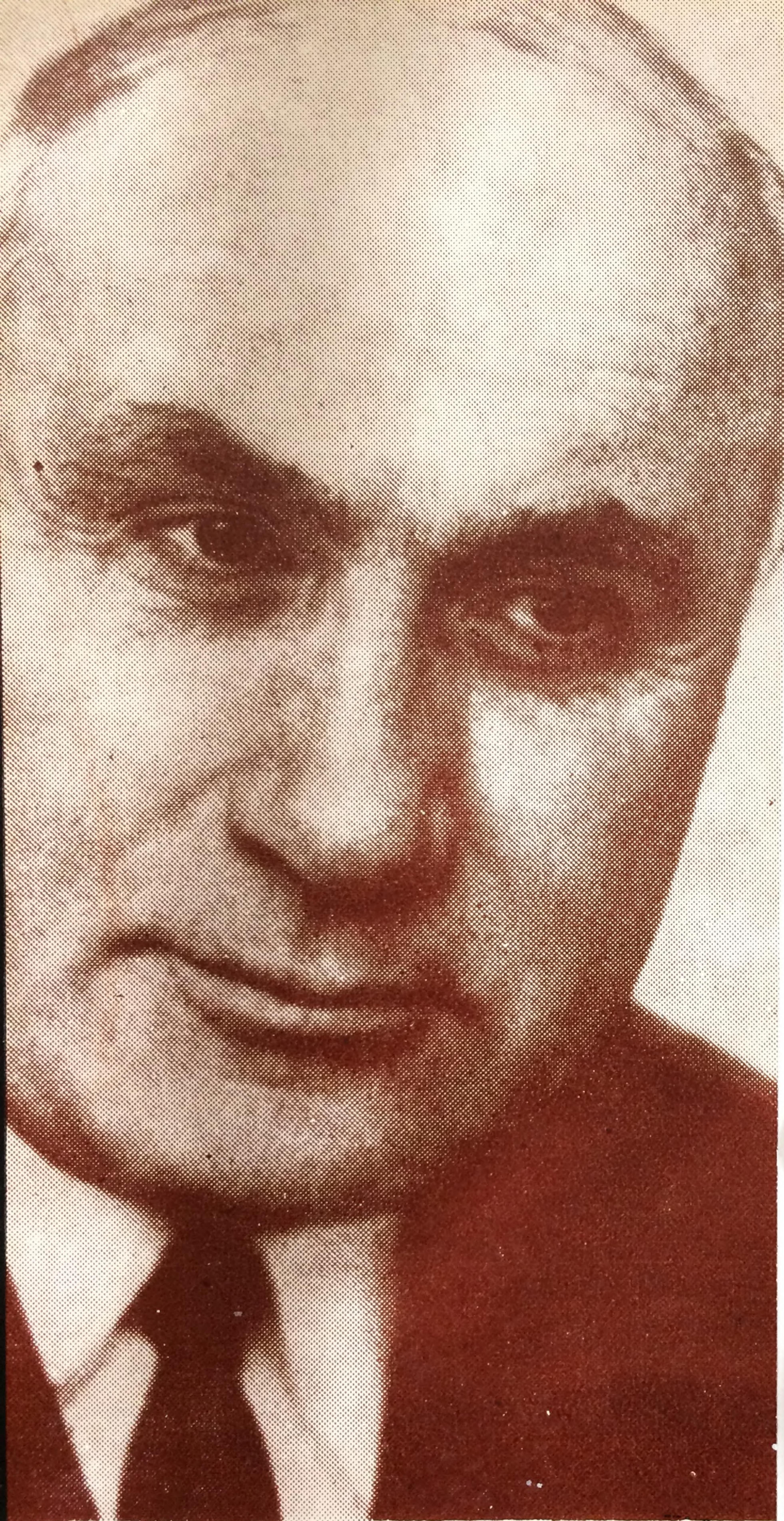

Іраклій Абашідзе

Mr. Young

**Радянський
писменник
Київ • 1968**

ირაკლი
აბაშიძე

ჩექსები

1968

**Іраклій
Абашідзе**

День Грузії

Поезії

1968

С(Груз)

А-13

**Переклад
з грузинської**

7-4-3

92-68М

**ОДЕСЬКА
ДРУКООФСЕТНА
ФАБРИКА**

НА УКРАЇНІ

Ніби птиця синьокрила,
Легло мчить мене машина.
Степ хвилюється, як море,
А довкола — сонця світ.
Мій уклін тобі і шана,
Синьоока Україно!
Побратимам українцям —
Найсердечніший привіт!

Ліс пливе мені назустріч,
Шелестять кленові віти,—
Все всміхається до мене,
І довкола все співа.
Чи не тут я народився,
Жив на цій землі привітній,
І мої дитячі згадки
Заколисує трава?

Бачу поле, сад. Тополі
Йдуть назустріч в білих платтях.

Бачу друзів, бачу подруг
Незабутніх юних днів.
Тож виходьте на розмову,
Всі виходьте, хто там в хаті!
Для хороших, щирих друзів
Досить в серці теплих слів.

Я в полоні барв і звуків:
Пий, дивись — не надивиться...
А хіба окинеш зором
Степ без краю і кінця?
Знаю, він розкрив для мене
І обійми й таємниці,
Як привітних українців
Розкриваються серця.

Я почую дзвін колосся,
Нив і рік широких клекіт,
Пісню-мрію з лугу, з поля
Про новий, щасливий час.
Потім думи незабутні
Про часи тяжкі й далекі
Розповість на струнах кобзи
Рідний мій кобзар Тарас.

Мій привіт тобі і шана,
Синьоока Україно!
Побратимам українцям —
Найсердечніший привіт!
Ніби птиця синьокрила,
Легко мчить мене машина,
Степ хвилюється, як море,
А довкола — сонця світ.

БАЛАДА ПОРЯТУНКУ

Братові моєму, що перебуває в
експедиції на Північному Льодови-
тому океані.

Чи його поранено, чи в бою загинув,
Може, в Трапезунді, може, по путі,—
Наш сусіда втратив молодого сина,
Хлопця свого Міке — років двадцяти.

Може, не загинув, тільки ж перестали
Рідні вже й надіятись. Ой печаль яка!
Безвісти пропав він — з фронту написали
(Старшина ту звістку передав батькам).

День осінній вересня. Стомлене неначе,
Сонце вже закінчило свою дальню путь,
І в ту мить почули ми,

як за сином плачуть,—
До півночі всі ми не могли заснуть.

А коли в матусі сил не стало плакать
І сиділа мати, мовби кам'яна, —
То взяли, за звичаєм, плакальню Маку,
Вила-голосила до світу вона.

Люди позбиралися. Родичі, знайомі,
Гарби звідусюди, із осель навкруг,
Хоч нема покійника, а печаль у домі.
Посідали люди у похмурий круг.

Мати сумувала за сусідським сином,
Тиждень побивалася, тамувала плач.
Нам на радість батько жив під ту годину,
Чолов'яга дужий, красенъ і силач.

Мати вгомонилася, на дітей гукнула,—
Всі ми до матусі кинулись умить;
Почала молитися наша ненька чула,
Щоб родині нашій стало краще жити.

Тільки ж, любий брате, що ми розуміли?
Дітлахам на думці іграшка одна.

Дзигу із горіха мотузком крутили
Чи, кийки вхопивши, бігали: війна!

Так пройшло дитинство, злидні,
плач і горе,

Йдуть літа, зникають, проминає все...

Те, що відбулося, те,
що сталось вчора,—

В непам'ять заносить, в давнину несе.

Літо вісімнадцяте стало на порозі,

Ніби зливи срібної добровісний час.

Тільки чуєш, брате мій, —
суне передгрозза,

Люта тінь минулого сунеться до нас.

Батько, умираючи, зором нас окрилив,
Заповівши матері, щоб нас берегла.

Батька поховали ми. Виросла могила,—
Чи жила людина, чи і не жила...

Ми, голодні, вбогі, набиралися сили, —

За майбутнє щастя стали до борні.

Горю не скорились. Виросли. Змужніли.
Не пропали, наче Міке на війні.

Та вмирають, брате мій, люди
 Й не від кулі,
Не лише в окопі, в битві чи стрільбі,—
Світу не побачивши, плачуть за минулим,
Гинуть, не лишаючи й сліду по собі.

Мають очі зрячі, а самі сліпцями
Йдуть шукати стежок, не прямих —
 глухих!

Ще живі, а ходять з мертвими серцями,
І ніхто ніколи не згадає їх.

Ми не станем, брате, поряд із такими,
Нам лягла дорога світла, до пуття.
Нас війна не знищила динамітним димом,
Не таке, як в Міке, в нас тепер життя.

Ось тобі до полюса путь лежить далека,
Де сніги і крига, хуртовина й тьма.
Хай тебе на півночіogrіває спека,
А мене на півдні холодок пройма.

Скільки їх, відважних, що сюди ходило,—
Фрітіофа Нансена і таких, як він!
Їх вкривало снігом, холодом давило,
Затягало в воду, тисло між крижин.

Воїні, овіяній чотирма вітрами,
І з тобою друзі отакі ж, як ти.
Впевнено ви водите наші криголами,
Сповнені відваги, сили й красоти.

Чалиш ти до полюса, темного одвіку,
І до мене звідти кидаєш слова,
Що земля неходжена не така й велика
І права на неї — це у нас права.

Хай же корабель твій рине крізь буруни
У світи незнані, у бурений шир,
Де проклав дороги світу на рятунок
Наш народ радянський, славний богатир.

ПІСНЯ ПРО ПЕРШИЙ СНІГ

Вночі сьогодні сніг ішов.
Чому до мене не прийшла ти знов
Мене вгорнути в теплий свій покров?
Я рано встав, і вийшов я на сніг
Шукати слідів твоїх маленьких ніг.

Засніжено верійський шлях,
Застелено лапатим сніgom дах,
Скрізь білий шар —
на площах і домах.

Так само біло квітнуть навесні
Садочки в Імеретії рясні.

Як пишно розцвіло у нас,
Як радісно в світанку тихий час
Од цих грудневих сріберних прикрас,
Як сніг тбіліські кипариси вкрив,
Мов щедрий цвіт
імеретинських слив!

Чи то блищає віддалеки
Засипані завією гілки,
Чи мають білі повстяні шапки?
Чи то шатри військові із Авчал
Розкинулись в Тбілісі на привал?

Які сніги розкішні скрізь!
Сади, будинки, вулиці вдяглись
В мережива сліпучо-білу низь.
Мене так втішив перший блиск снігів,
Як ще недавно я весні радів.

Мене втішає ця пора,
І сонце, й дощ, і вітер, і жара, —
В природи стільки вроди і добра,
Та що, кохана, в неї краще є,
Ніж ти сама, ніж почуття твоє?

БАТЬКО

Коли бачили ви в Імеретії милій,
У затишші залитого сонцем села,
Невидіючу людину при повній ще силі,—
То мій батько був. Зір йому тьма повила.

Смерть жорстока

серпом замахнулась на нього,
По очах зачепила, затьмарила світ,
І сидів він, сумний, і не бачив нікого.
І прожив так п'ятнадцять безрадісних літ.

Часом, сіру чоху одягнувши, із хати
Він тихенько й самотньо виходив на шлях,
Щоб дороги між смертю й життям
пошукати

Із бамбуковим вірним ціпком у руках.

Він умер, не зустрівши своїми очима
Смерть кощаву, чия безпощадна коса.
Він умер, і йому залишилась незрима
Світу-сонця земного солодка краса.

КАПІТАН БУХАЇДЗЕ

Я — грузин Бухаїдзе, забитий
Ворогами між рідних узгір.
Якби міг я воскреснути з мертвих,
Якби вдруге засяяв мій зір, —

Знову серце своє за Вітчизну
Я віддав би, пішов би в бої,
Двічі вмер би за землю Радянську,
Ту, що груди вкриває мої!

Слухай голос мій, друже-солдате,
Гoram Грузії ти передай,
Що упав я, не зойкнувши, в битві
За мій рідний, улюблений край.

З ворогами я був безпощадний,
Розплатився в бою не з одним!
Я не вмер. На сторожі Вітчизни
Я незмінним стою вартовим.

Я братам заповіт залишаю:
Хай вас смерть не лякає сама,
Бо для тих, хто боронить Вітчизну,
Ані страху, ні смерті нема!

БІЛЯ ДАР'ЯЛГЕСУ

На холмах Грузии лежит
ночная мгла...

Пушкин

Темрявою скелі крилися нічною,
Млети й Кайшаурі бачить ти не міг,
А проте ці гори ніжною красою
Колихали серце, стомлене з доріг.

Був ти у полоні чарівної сили:
Тут — Казбек суворий, там —
орел з вершин...

Береги Арагви пишно зеленіли,
І до них послав ти клич свій, як грузин.

Був лиш мандрівцем ти,
що проходить мимо,—
А для нас — колиска гори ці в імлі,
Ми живемо й дишем далями оцими,
Предків наших кості в цій лежать землі.

Наше сонце рідне світить нам дорогу,
Попіл наших вогнищ скрізь ми тут
знайдем,

От як ми живемо в сяйві дня свого,
От яким цілющим палені вогнем.

Хай у всіх, що в цьому народились краї,
Що від долі щедрий спадкували дар,
Написом на грудях ця любов палає,
Гріє й осяває кожен шпиль і яр.

Ніч тебе застигла в горах цих, поете,—
Нас, грузинів, палять ночі тут і дні,
В ніч, що огортала гори у намети,
Дар'ялгес відкинув сонячні вогні.

Світлом від Арагви день тепер зігрітий,
Сонце подолало, відступила тьма,
І коли ще більше рідний край любити
Будемо тепер ми — дива в цім нема.

Ллє на Ананурі, на Алгеті світло
Сонце, що сіяє із нових небес,
Щоб життя натхненне у промінні квітло...
Ось яку навіяв пісню Дар'ялгес!

МОЇМ ДРУЗЯМ—ПОЕТАМ СХОДУ

Коли я згадую товаришів зі Сходу
В моєму вільному, щасливому краю,—
Вітаю я визвольницю-свободу,
Що пута рве й квітчає путь свою!

Вітаю, друзі, дух ваш непокірний,
Мету ясну й високий ваш політ,
Тисячолітню стійкість і незмірний
Порив до щастя після хмурих літ.

Серед всіх друзів і братів близькими
Ще з літ дитячих ви були мені,
Адже давно, ще хлопцями малими,
Ми вже раділи з вашої борні.

Впав світ старий, зірвав свою прикрасу,
І ми побачили гниле його єство.
Я хочу жити аж до того часу,
Як прийде повне ваше торжество!

О Сходе, Сходе! Зойк, борня, надія...
Не ворушу я дум холодну твань,—
Я молодість згадав, яку живила мрія,
Майнув у юність, повну хвилювань.

Ще перший вус, як личило мужчині,
У мене пробивавсь, я був ще молодим,
Коли повстали рифи у пустині,
І вперше я почув — Абдель Керім!

Тисячоліття тлів у древніх горах
Вогонь-пожар. І от із краю в край
Він спалахнув, як висушений порох,
І охопив собою весь Китай.

Над Гангом — буря. Чути клич гігантів:
Хай згине рабство — стоголовий змій!
І світ почув ім'я — Махатма Ганді.
Дорогу й волю Індії новій!

Земля здригнула, і на повні груди
Зітхнулось їй, засяяв небовид.
Клич залунав, могутній клич повсюди:
Свободи й щастя прагне нині Схід!

І світ інакше повернувся наче,
І сам я став мудрішим у ті дні.
Геройство ваше у боях гарячих
Будило радість щиру у мені.

— Будь проклят,
 світе визиску жорстокий!—
До мене ваші голоси лились.
До вас я прагнув так, як в давні роки
До бурів прагнув батько мій колись.

Тоді не все я відав, що й до чого,
Але любов жила в душі моїй,
І я вважав себе за рифа бойового
Чи за китайця, що іде на бій!

Я не забуду те святе горіння,
Ті прагнення, ті дужі почуття,
Оте душі розбурхане тремтіння
І те юнацьке самозабуття!

Хіба з тих днів минуло вже сто років?
Це все було вчорашньої пори.
А нині ваші небеса широкі
Вже огортають миру прапори.

Впав світ старий, зірвав свою прикрасу,
І ми побачили гниле його єство.
Я хочу жити аж до того часу,
Як прийде повне ваше торжество!

Коли я згадую товаришів зі Сходу
В моєму вільному, щасливому краю,
Вітаю я визвольницю-свободу,
Що пута рве й квітчає путь свою!

ДЕНЬ ГРУЗІЇ

День Грузії,

спустившись з гір осяйно,

Приніс не тільки сонце в кожний дім.

Поглянь на нього:

світлий, добродайний

І сповнений трудом він запальним.

Прийнявши виклик друзів із Донбасу,

З вогненних веж

не зводячи очей,

Стоять сини передового класу

В Руставі біля доменних печей.

І, сита від руди Мінгечаурі,

Тут кожна піч, —

прислухайся на мить! —

Вдихнувши кисень,

гуркотінням бурі,

Вулканом вогнедишним гrimotить.

Тече метал...

О, як потрібно, всюди
Щоб розливались ріки вогняні!

Хай завше
міццю

наша дружба буде
Подібна до металу в наші дні!

Грузин, спустившись з сіл гірських
у бурці,

Стойть з братами, що прийшли сюди,
І нікопольцям пишуть чіатурці,
Запрошуючи в гості, як завжди.

Цвітуть сади, і зеленіють сходи,
Не видно виноградникам кінця.
Які чутливі й чуйні до природи
В долинах Картлі

трударів серця!

День Грузії —
нехай його прославить
І труд в цехах, і доблесть у полях,
І бригадир, що сталь країні плавить,
І вірш, який на подвиг окриля.

* * *

Відмовитись не міг я ні від чого —
І в цьому, певне, не моя вина.
Життя — прибій,
А я — лиш хвиля в нього,
Мені часом здаватись почина.

Не шкодував я у житті зусилля —
Лише б його пізнати
 вшир і вглиб,
В його прибої
Був я тільки хвиля, —
Сил шкодувати
 й ви тут не могли б!

Я не скупий —
Жадібний, як дитина, —
Я жив красою душ, хмарин і рік,
І виноградні кетяги бурштину
Мені, як дар, дали бунтливий сік.

А Імереті кликала до себе —
Моя земля, мої дитинства дні;
У сріблі рос, в ранковім сяйві неба
Не відмовлявсь я ні від чого, ні:

Ні од весни, що в білому уборі
Стояла, трунок медяний п'ючи,
Ні від трави, мов небо, голубої,
Обсипаної цвітом аличі.

Я з моря виноградників дозрілих
В багдадське небо мрією летів,
Хотів дружити я із тим, хто смілий,
І сам хоробрим бути я хотів.

Мене манили береги Ріоні,
Високогір'я, далина доріг,
І звіра, що за ним летіли коні
У Саїнгіло, — я забуть не міг.

Спахне гроза над лісом а чи полем —
Луна замовкне в далечі...
І вмить
Повториться у хащі гострим болем
Той звук, який уже не забринить.

Я не забув...
Забути — немає сили
І погляд той, що пломінь свій таїв,
І трепетання рук, до болю мілих,—
Я всіх згадав, кого я так любив!

Я вас шукав,—
Як гай шукає птиця,
Я біг за вами,
Як ріка з гори, —
І за яким вікном мені не спиться —
Лиш ранок знав над берегом Кури.

Забути я не міг
Ні тих зелених
Садів на Вірі,
Що під крони звуть,
Ні спек, вогнем налитих,
Полуденних,
Ні днів Крцанісі, що в душі живуть;

Ні осені тбіліської п'янкої,
Що завтрашнім в ній кожен день забліс...
Такою, земле, стала ти близькою,
Немов тебе я до грудей притис!

Ти вся в мені, моя Вітчизно-мати!..
Все, що судилось в далечі доріг,
Всі радощі земні жадав я взяти!
Та взято з собою їх
Хіба б я зміг?!

БІЛЯ АЛАЗАНІ

Коли б нам суть природи зрозуміть,
Хоч знаю я,
По кому плаче мідь
Листків осінніх, зірваних вітрами,
Про що шумить, наснагою буя
Моєї Алазані течія,
Чому зітхає поле під парами.

Природи мова —
Точна і легка,
Розмова виноградного листка
То тішить нас,
То навіва дрімоту.
Але я згоден слухатъ в синю рань
Твій ніжний шепіт, рідна Алазань,
Тривогу птиць читать по їх польоту.

Я з горами умію розмовлять,
В снігах сліди я можу прочитать,

Відчути нічної квітки тихий подих.
Я знаю,
Чому плачуть комиші,
Про що говорять скелі уночі,—
Про все мені повідала природа.

Словник її безсмертної краси —
То рідні доли, гори і ліси,
Який віки читаєм ми побожно.
Та як тим словником не володій,
А все ж на мові
Пристрасній людській
Природи мову
Передать не можна.

НА РУЇНАХ ДМАНІСІ *

Не піду я один

На Дманісійську гору, до стін,

Не піду я без тебе,

Ми підемо разом з тобою.

Мене гнітить самотністю

Холод забутих руїн,

Він лякає мене

І тривожить мене тишиною.

Дай же руку! Дивись!

Ось він, пам'ятник давніх віків,

Славний літопис літ

Мого отчого, рідного краю.

Кожний камінь щербатий

Кривавився тут і горів,

В кожній вежі зубчастій

Я древню легенду читаю.

* Дманісі — місто середньовічної Грузії XI — XIII ст. поблизу Тбілісі.

Поруч гори димлять,
 Мов діди на розмову якусь
В дружнє коло зйшлися,
 Повиті туманом смеркання.
В їх урочу розмову
 Втрутатися я не берусь —
Про людей і життя
 Повідають їх древні сказання.

В них ідеться про тих,
 Чиї очі палають в пітьмі
Й сумно стежать з руїн,
 Щоб живим нам завжди докоряти.
За тривогу і трепет
 Ти вибач, кохана, мені,—
Все, що серцем відчув я,
 Ти мусиш також відчувати.

Тут ніяк я себе
 Заспокоїть не можу й на мить,
Адже дивиться вічність
 На мене недремлючим оком...
У гранітній цій повісті
 Кожен рядок пломенить,

Як у казці чарівній,
Яку затуманили роки.

Мудреців і героїв
Я бачу в імлі віковій,
Тонкостанних красунь,
Чиї очі, мов зорі високі,
Наче знову хлоп'ям
Сумно слухаю в тиші нічній
Казку матері тиху
Про дні ті криваві й жорстокі.

Пригасає камін...

Тільки спогади в серці не сплять
І не гасне в душі
Біле полум'я казки нічної.
І я радий, що бачу,
Як зорі у вікна летять,
Як життя за вікном
Переможно виходить з двобою.

І щасливий я тим,
Що руїнами стін вікових
Я з коханою йду,
Повен сил і земного горіння,

Славлю вічне життя
В ореолі вогнів золотих,
Недосяжне для смерті,
Повік недоступне для тління.

ГОЛОС В ОЛИВКОВОМУ ГАЮ

(3 поеми
«Палестино, Палестино!»)

«Що маю більшого
за батьківщину милу?

Її, о господи,
люблю я
над усе.

Для мене
й сонця лик —
це лик її світила,
і дощ для неї йде,
і вітер
сніг несе.

О Палестино!
Я
був завше
повен віри
до слів твоїх живих, —
я віри не гублю,

але насамперед,
всім серцем,
ревно й широко
добра насущного
Вітчизні я молю.

Я був би
і рабом
під сонцем її неба,
хай шле вона
й біду,
і радоші мені,
бо що без неї
честь
чи титули гучні?
Поза Вітчизною
й безсмертя
нам не треба!

Якщо достоєн я
її цінити чар,
красу її узгір,
потоків
повноводих,

то до кінця
складу
на Грузії вівтар
своє життя,
і честь,
і серця жар,
і подих...

Я,
боже,
все, що мав,
що ти прислав мені,
я весь набуток свій
віддав Вітчизні гоже,—
нехай же
на мою
грузинську землю,
боже,
знов вернеться
мій плач,
мої слова
й пісні!

Прости ж мені,
прийми
мою молитву слізну,

один
той самий
зойк
підношу знов і знов,—
до Палестини я
лише тому й прийшов,
щоб тут,
ридаючи,
молитись за Вітчизну!»

друзям з Донбасу

День Грузії,
спустившись з гір осяйно,
Приніс не тільки сонце в кожний дім,
Поглянь на нього:
 світлий, добродайний
І сповнений трудом він запальним.
Прийнявши виклик друзів із Донбасу,
З вогненних веж не зводячи очей,
Стоять сини передового класу
В Руставі біля доменних печей.
І, сита від руди Мінгечаурі,
Тут кожна піч, —
 прислухайся на мить! —
Вдихнувши кисень,
 гуркотінням бурі,
Вулканом вогнедишним гrimotить.
Тече метал...
 О, як потрібно всюди,
Щоб розливались ріки вогняні!

Хай завше
міццю
наша дружба буде
Подібна до металу в наші дні!
Грузин, спустившись з сіл гірських
у бурці,
Стойть з братами, що прийшли сюди,
І нікопольцям пишуть чіатурці,
Зaproшуючи в гості, як завжди.
Цвітуть сади, і зеленіють сходи,
Не видно виноградникам кінця.
Які чутливі й чуйні до природи
В долинах Картлі
трударів серця!
День Грузії —
нехай його прославить
І труд в цехах,
і доблесть на полях,
І бригадир,
що сталь країні плавить,
І вірш,
який на подвиг окриля!

НА ВІДПОВІДЬ

Якщо все сон лиш і все в затьмарі,
І морок часу повив оселі,
То чом же в Мцхеті стоїть ще

Джварі *,

Стоїть і досі Светі-Цховелі **?

Чому колона Самтавро сяє
І древній камінь її звеличує,
Край міста води Кура збирає
І міст Помпей у ній одсвічує?

Я покажу ще тобі пейзажі
В краю Армазі з валами й стінами,
Старі Арагві могили княжі,
Гробниці сиві поміж руїнами.

* Монастир на горі поблизу Мцхети —
древньої столиці Грузії.

** Храм у Мцхеті.

Склепіння Мцхети оті казкові,
Де теж впивались князі звитягами.
І нагадаю, як у обнові
Відкривсь Армазі нам саркофагами,

І скільки скарбів у кожнім гробі
Ми зустрічали при цих оглядинах,
І ваз, і кухлів, і чаш в оздобі
До усипальні уміло вкладених.

Мов хто зцілив їх під небом Мцхета,
Всі ті корони і таці з глеками
(Але ні кості, ані скелета
Між тими каменями далекими).

І ми раділи, немов пришестю,
Відкривши вперше чудесні твори ці:
Не все і сон ще,— поклявсь я честю,
Не все у смутку, не все у мороці.

Творцям безсмертним Багнеті й Джварі,
Що нині зорятъ на нас каміннями,
І їм здавалось усе в затьмарі,
Усе здавалось лиш сновидіннями.

Ми ж саме нині, ми ж саме нині
Понад віками, та щиро-нáщиро
Берем ті чаші з землі, нетлінні,
Підносим кубки з рук наших пращурів.

Не йди ж в могилу з печаллю в парі,
Як морок застить барви веселі,
То чом же в Мцхеті стоїть ще Джварі
Й стоїть і досі Светі-Цховелі?

З МІСТ

На Україні (Переклад Г. Коваля)	5
Балада порятунку (Переклад А. Малишка)	8
Пісня про перший сніг (Переклад М. Бажана)	13
Батько (Переклад М. Рильського)	15
Капітан Бухайдзе (Переклад О. Новицького)	17
Біля Дар'ялгесу (Переклад М. Рильського)	19
Моїм друзям — поетам Сходу (Переклад В. Бичка)	21
День Грузії (Переклад Г. Халимоненка)	25
Відмовитись не міг я... (Переклад Г. Халимоненка)	27
Біля Алазані (Переклад Г. Коваля)	31
На руїнах Дманісі (Переклад Г. Коваля)	33
Голос в оливковому гаю (Переклад М. Бажана)	37
Друзям з Донбасу (Переклад О. Новицького)	41
На відповідь (Переклад Д. Білоуса)	43

**Абашидзе
Ираклий Виссарионович**

•

День Грузии

Поэзии

**Издательство
«Радянський письменник»
(На украинском языке)**

Редактор Г. П. Коваль. Художник
Р. З. Массаутов. Художній ре-
дактор А. П. Коробейников.
Технічний редактор О. К. Бишен-
ко. Коректор М. Л. Брандіс.

Здано на виробництво 31/VII 1968 р.
Підписано до друку 20/IX 1968 р.
Формат $70 \times 108^1/64$. $3/4$ фіз.-друк.
арк., 1,05 ум.-друк. арк., 0,94 обл.-вид.
арк. БФ 00478. Тираж 4 000. Зам. 3164.
Ціна 13 коп. Радянський письменник,
Київ, бульвар Лесі Українки, 20.
Одеська друкарська фабрика Комі-
тету по пресі при Раді Міністрів УРСР,
вул. Дзержинського, 24.

ІРАКЛІЙ АБАШІДЗЕ

Іраклій Віссаріонович Абашідзе народився 1909 року в містечку Хоні (тепер м. Цулукідзе).

Перші вірші надрукував у 1928 році, а першу книжку «Кілька поезій» — у 1932. За цикл віршів «Палестино, Палестино!» поетові присуджено Руставелівську премію.

Протягом довгого часу І. Абашідзе очолював Спілку письменників Грузії. Тепер він головний редактор Грузинської Радянської Енциклопедії.

І. Абашідзе — дійсний член Академії наук Грузинської РСР.

